שהמית את האדם על פי עד אחד או על פי הבעלים דשור שהמית על פי הבעלים איפטר ליה מסקילה דמודה בקנס פטור וכן רובע וגרבע בנ"פ עד אחד או ע"פ הבעלים דהשתא לאו שור הנסקל הוא ואיכא למימר יומתו שהרי מותרין להדיוט אם לא מפני הזבח המעורב בהן ואי איפשר למכור את כולן לגורלי מין אותה זבח להקריבם שהרי פסולים להקרבה כדאמרינן בתמורה (דף כח.) מן הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את המוקלה הטוגח; מוקלה = שהקלהו לגורך (תקרובת) עבודת כוכבים ולא הקריבו ונעבד = שעשאו עבודת כוכבים והשתחוה לו ואמרינן בפרק כל האסורין במסכת תמורה (דף כט.) דמותרין להדיוט: כלאים

*שהמית את האדם ע"פ עד א' או ע"פ הבעלים, ברובע ונרבע במוקצה ונעבד באתנן ומחיר בכלאים (זלמן איגר בפיסקו)

ג"ל כמודה בקנס דפטור ל"ק

*נראה בקרבן נאמן בהגהה הנ"ל

תוספתא דנ"ק [פ"ד קדושין סו. בטורות מא. תמורה כח.]

רש"ק מ"ז

ג"ל וכי

ג' רש"ק וע"ג ועי' ל"ק שבחיים כד:

ג"ל הרי מוקלה ונעבד ל"ק

ומשיכום ל"ק

ג"ל פי' שלא

סנהדרין פ.

ומשיכום ל"ק

ל"ק מ"ז

ג"ל וכ"ע מודו ל"ק

[ועי"ע תוס' תולין יח:ד"ה ליתום ותו' סנהדרין פ: ד"ה הנסקלין]

[רש"ל בספרו יש בל שלמה בב"ק פ"ד סי' כ"ח מותק סני נ' תיבות ברובע וגרבע וע"ש שהאריך ורש"ק מקיים ג' שלפניו וע"ש]

*) הני מילי ל"ק **) [וע"ע תוס' ב"ק מח: ד"ה ע"פ עד]

וכ"ת דילפינן נרבע מטוגח דהא יש בטוגח מה שא"כ ברובע ונרבע ופי' ריב"א דס"ם סברא הוא למילפינהו לענין איסור הנאה כיון דשוין הן לענין איסור סקילה: ג] כיונסין אותן לכיפה: ד] שאינו דרך הנאתו: ה] לדורנן דהיכי יוקיקו: ו] רבא דתם הייני: ז] מביניהם והרג שניהם פטורין: ח] בהן שהרגו חייבין: ט] דקדושין דכל צפור ותיבות הכי פרוך נמחק: י] שאסורין פי' שלא: יא] שילוח ולאוסרה באכילה: יב] דאסורין פחיים פ': יג] ליה לאחר שנגמר דינו אסור: יד] אוסרתה ויש לפרש זו גמר דינה אוסרת דמחיים: טו] תיבת גבי נמחק: טז] רק בדגיכר שלא תיבת בדבר ל"ש: יז] אבל בהיא נופה אותה שפירשה לא פליגי דכ"ע מודו דאסורה וכל: יח] דקאמר בפ' הנשרפין ר' שמעון אומר הנסקלים: יט] עליו אלא להקל עליו ועוד:

שיטה מקובצת

ח] שהמית את האדם ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים. דנאסר לגבוה ואינו נאסר להדיוט שאינו נסקל אלא ע"פ שני עדים אבל ע"פ בעלים פודה בקנס הוא ומיפטר ליה מסקילה אבל לגבוה נאסר דקיי"ל מן הצאן להוציא הנוגח. בפ"ה וקשה דלא מצינו בשום מקום שתהא מיתת השור קנס לכך נראה דפסוק משום דאדם קרוב אצל ממונו ואפי' אסר דנגמר דינו בב"ד של פלוני דלא שייך מודה בקנס כה"ג ואע"ג דמסקינן בפ"ק דסנהדרין אדם קרוב אצל ממונו לא אסרינן הני מילי לענין מיפלג דיבורא אבל בעלמא אסרינן:] ברובע ונרבע. פ"ה ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים דבשני עדים הוי נאסר אף להדיוט כדין שור הנסקל דאסור בהנאה. ותימה מנ"ל משום דשור הנסקל אסור בהנאה נאסר כמו כן דשאר נסקלים אסורים בהנאה דילמא דוקא נוגח אסור בהנאה משום דנבי נוגח כתיב סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ודרשינן מסשמע שנאסר השור יסקל אינו יודע שנבילה היא אלא מלמד שאם שחטו לאחר שנגמר דינו דאסור בהנאה

ובטריפה